

ЗМІСТ

Дивні персонажі	8
Звичайні персонажі	11
Частина перша	13
Розділ перший	15
Розділ другий	30
Розділ третій	55
Розділ четвертий	97
Розділ п'ятий	133
Розділ шостий	177
Розділ сьомий	215
Частина друга	231
Розділ восьмий	235
Розділ дев'ятий	273
Розділ десятий	306
Розділ одинадцятий	332
Розділ дванадцятий	374
Розділ тринадцятий	415
Про фотографії	457
Подяки	459

Ми попливли через затоку, повз човни, що гойдалися на хвилях і плакали іржею зі швів, повз суд присяжних, — мовчазних птахів, котрі мостилися на сідалі з решток затоплених доків, порослих мушлями, — повз рибалок, які опускали сіті й німо застигали, проводжаючи нас поглядами, не знаючи, справжні ми чи вигадані, процесія привидів на воді чи тих, хто невдовзі привидами стане. Ми (десятеро дітей і одна птаха на трьох блаженських човниках) веслували потихеньку, проте наполегливо у відкрите море. Єдина на багато миль безпечна затока швидко віддалялася за нашими спинами. Численні скелі в синьо-золотавих променях зорі створювали їй магічний ореол. Десь попереду лежала наша мета — поране заглибинами узбережжя материкового Уельсу, невиразна чорнильна цятка на дальньому обрії, яку майже неможливо було роздивитися.

Ми пропливли повз старий маяк, що тихо спав оддалік. Минулої вночі він став місцем, де сталося чимало жахливого. Саме там, поки навколо розривалися бомби, ми мало не потопились, нас мало не зрешетили кулями, там я взяв до рук пістолет, натиснув на гачок і вбив людину. Як я зміг це зробити — досі залишається для мене загадкою. Там ми втратили пані Сапсан і віднайшли її (вирвали зі сталевих щелеп субмарини), хоча та пані Сапсан, що повернулася до нас, була скалічена й потребувала допомоги, якої ми не могли їй надати, бо не знали як. Тепер

вона вместилася на кормі нашого човна й дивилась, як прихисток, який вона створила, зникає з поля зору, по-малу щезає з кожним помахом весла.

Зрештою ми проминули хвилеріз й опинилися на велетенському обширі, де скляна поверхня затоки закінчувалася і починалися хвильки, що легенько билися об борти човнів. Десь високо у хмарах над нашими головами задзижчав літак, і я облишив веслувати і високо задер голову, зачарований видом нашої маленької армади, яке, певно, поставало з такої висоти: цей світ я обрав, і все, що я в ньому мав, включно з усіма нашими цінними дивними життями, тепер містилося на трьох трісочках дерева, що дрейфували велетенською поверхнею незмигного ока моря.

Боже, змилуйся над нами.